

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 3 (142)
березень 2025 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

25 березня ми відзначаємо свято Благовіщення – день благої вістки від ангела Гавриїла до діви Марії про те, що вона непорочно зачне від Святого Духа і народить Ісуса Христа – Месію і Божого Сина. Детально цю подію описав на сторінках Біблії євангеліст Лука. Історія непорочного зачаття дівою Марією відома більшості людей світу, навіть тим, хто далекий від християнства. І хоч багато хто не вірить у цей факт, а дехто і насміхається, ми, як християни, приймаємо вірою цю істину Божого Слова про прихід у світ Спасителя людства – Божого Сина. Адже усе, що робить Творець, являється надзвичайним і знаходиться за межами нашого фізичного розуміння. Оскільки Бог є абсолютно Святим, то і прихід Його Сина у цей світ міг відбутися також тільки надзвичайним способом, а не звичайним людським.

У Галілейському місті Назареті жила дівчина на ім'я Марія. Вона була заручена із чоловіком на ім'я Йосип, який походив із славного роду царя Давида. Одного дня Бог послав до Марії Свого ангела Гавриїла із важливою звісткою. З'явившись дівчині, ангел промовив: «Радій, благодатна, Господь із тобою! Благословенна ти між жінками!» Дівчина збентежилася цим словом і стала роздумувати, що б могли означати ці слова привітання.

«Сказав ангел їй: «Не лякайся, Маріє, бо знайшла ти ласку в Бога!»

І ось, зачнеш в утробі твоїй, і народиш Сина, і даси ім'я Йому Ісус.

Він буде великий, і Сином Всевишнього зватиметься, і дасть Йому Господь Бог престол Давида, батька Його; і царюватиме Він над домом Якова повіки, і царству Його не буде кінця!»

І сказала тоді Марія до ангела: «Як це станеться, коли я чоловіка не знаю?»

У відповідь ангел сказав їй: «Дух Святий зійде на тебе, і сила всевишнього осінить тебе. Тому те, що народиться, - Святе, і зватиметься Сином Божим.

І ось Єлисавета, родичка твоя, також зачала сина в старості своїй, і вже шостий місяць їй, а була вона неплодною.

Бо для Бога нема нічого неможливого.

Тоді Марія промовила: «Я – рабня Господня: нехай станеться мені згідно зі словом твоїм!» І пішов від неї ангел». (Лк. 1:30-38).

Тими днями Марія зібралася і відправилася до своєї родички Єлисавети, про яку звістив їй ангел, щоб відвідати її та розділити з нею радісну новину. На той час Єлисавета мала вже шостий місяці вагітності. Вона була матір'ю Івана Хрестителя. Ця жінка все подружнє життя була безплідною, але вже в дошесті похилому віці Господь благословив їхню сім'ю сином, який мав стати найбільшим серед усіх пророків, - передтечею Божого Сина Ісуса Христа. Коли Марія увійшла в дім Єлисавети та Захарії і привіталася з ними, то дитя радісно заворушилося в утробі матері, а Єлисавета сповнилася Духом Святим і вигукнула до Марії:

«Благословенна ти між жінками, благословенний плід утроби твоєї!»

І звідки це мені, що прийшла мати Господа мого до мене?

БЛАГОСЛОВЕННА

Ось бо як дійшов голос вітання твого до слуху мого, то кинулася з радості дитина в утробі моїй.

І благословенна ти, котра увірнула, бо сповнитись сказане тобі від Господа!» (Лк. 1:42-45).

Подія Благовіщення має в собі два важливих аспекти – початок звершення Божого плану відкуплення людства та вшанування пам'яті про благословенну жінку – Божу матір Марію, яка була справжньою рабою Господньою, - не на словах, а на ділі. Можна також впевнено сказати, що ця подія змінила долю людства, оскільки народження Божого Сина у світ відкрило епоху Божої благодаті для усіх людей. Благодать – це незаслужена милість від Бога, яка прийшла через Ісуса Христа для прощення людських гріхів та визволення від вічного осудження.

Ми захоплюємось надзвичайними якостями діви Марії, але чи розуміємо, що насправді стояло за вірою та богобійністю Божої матері? Це готовність Марії прийняти волю Божу, чого б це їй не коштувало. Її смирення «так» стало прикладом віри для всього людства. Саме тому Божий ангел у своєму привітанні назвав Марію благословенною. Ця проста дівчина присвятила своє життя Богу і довірилася Йому. Вона пройшла нелегкий життєвий шлях, зазнала багато страждань, адже жодна мати у світі не хотіла б бачити смерть та страждання свого сина. А Марії довелося все це пережити, їдучи за зраним Сином на гору Голгофу, стоячи біля підніжжя хреста. Вона готова була сама зійти на хрест, щоб тільки не

страждав її Син. Але воля Творця була саме така, щоб Його Святий Син невинно помер на хресті за гріхи всіх людей, щоб примирити їх із Богом.

Оскільки ми на Благовіщення згадаємо величну місію, яку виконала діва Марія, хотілося б також підкреслити, що Творець поклав і на інших жінок досить важливу місію - виношувати та народжувати у світ дітей. Так, саме народжувати, а не вбивати. Мова йде про аборти. Ми всі є свідками, скільки горя, каліцтв, смертей та страждань приносить війна, розв'язана дияволом на нашій землі, яка триває вже четвертий рік. Але сотні років на землі йде інша, набагато жакливіша війна, розв'язана матерями проти своїх немовлят. Жінки із різних причин прагнуть позбутися даних Богом дітей, щоб не обтяжувати свого життя. Люди пристрасно обговорюють, що можна, а що не можна робити на свято Благовіщення, що гріх робити у цей день, а що дозволено. А от знищувати власних дітей вони не вважають гріхом, і дитину в материнській утробі не вважають живою істотою, з якою потрібно рахуватися. Але коли Бог посилає нове життя у цей світ, у Нього вже запланована важлива місія для кожної дитини. Божий задум для кожної душі, яка народжується, тільки на добро. У Творця не існує ніяких «місій зла», бо Він є любов і являється невичерпним Джерелом любові і добра. Коли дитина виросте, то робитиме свій особистий вибір, за ким їй послідувати у житті – чи за Богом, чи за гріхом і дияволом. І ми бачимо, що більшість людей обирають дорогу зла, примножуючи міру страждань та горя у світі. Як боляче і трагічно для кожної матері втратити своє дитя, у якому б віці воно не було – чи в дитячому, чи в юному, чи у зрілому, так і трагічно для Бога, коли матері знищують даних Ним дітей у своїх утробах. Адже кров невинних немовлят волає до Бога від землі про спокуту. Пам'ятаєте, як Бог казав до Каїна – першого братовбивці на землі: *«Що ти зробиш? Голос крові брата твого взиває до Мене з землі. А тепер ти проклятий від землі, що розкрила уста свої, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки.»* (Бут.4:10-11). Бог бачить кров кожної вбитої невинної дитини і також чує кожний дитячий голос, який кличе до Творця про справедливу відплату. Як вбивство рідного брата принесло прокляття Каїну, так і вбивство немовлят приносить прокляття тим, хто це чинить. Такий гріх не має ніякого виправдання. Але через навернення до Ісуса Христа і щире покаяння можна отримати Боже прощення за будь-який гріх.

Коли Єлисавета, сповнившись Духом Святим, вітала Марію, то казала: *«Благословенна ти між жінками, благословенний плід утроби твоєї!»* (Лк.1:42). Хоч ці пророчі слова стосувалися Марії, але воля Божа і бажання Творця, щоб кожна жінка, яка живе на землі і народжує дитя, була також благословенною. Божий задум такий, щоб і кожне дитя, яке з'являється у материнській утробі, було благословенним від початку свого життя до кінця. А єдиним джерелом благословення для кожної людини являється Божий Син, народжений у цей світ дві тисячі років тому благословенною жінкою Марією.

Павліна Снівак

ВОЛЯ БОЖА БЕЗ ЯКОРЯ І КЕРМА

Воля Божа для людини – це шлях найвищої реалізації її призначення. Це єдиний стан, у якому вона може досягти свого максимуму, розкриваючи той потенціал, який Бог заклав у неї спочатку. Тільки у волі Божій пастух може стати царем, рибалка – всесвітньо відомим апостолом, а раб – великим пророком. Тому так важливо знати волю Божу про себе і слідувати їй.

1. Віра як відправна точка

«Віра же є здійснення очікуваного і впевненість у невидимому» (Євр. 11:1)

Віра – це фундаментальна умова для розуміння і виконання волі Божої. Ми бачимо, як віра рухала великими Божими людьми:

- Авель – приніс жертву кращу, ніж Каїн, і через це отримав свідомство праведності.

- Єнох – був переселений Богом, тому що догодив Йому.

- Ной – прийняв одкровення про майбутній потоп і, незважаючи на відсутність видимих підтверджень, побудував ковчег.

Але віра не просто дає напрямок – вона вимагає дій. Ной не просто повірив у Боже Слово, він зробив конкретні кроки, побудував ковчег за кресленнями, даними Богом.

2. Освячення: процес повної довіри

Пристипаючи до виконання волі Божої, людина проходить процес освячення. Це шлях, на якому Бог відкривається все глибше, формуючи нас і змінюючи наш характер.

Часто, входячи у волю Божу, ми очікуємо, що у нас будуть «привілеї» робити все за своїм розумінням. Але насправді ми виявляємо, що Бог – Архітектор, який уже накреслив шлях, не залишаючи місця для наших виправлень.

У цьому контексті символічна відсутність якоря і керма в ковчезі Ноя.

Якір – символ завершення справи. Відсутність якоря говорить про те, що Бог Сам завершує те, що починає. Він – Альфа і Омега. Коли Бог веде людину в новому напрямку, Він не залишає можливості «зупинитися на півдорозі» або прив'язатися до звичного місця. Відсутність якоря вимагає від нас готовності рухатися вперед у вірі, не чіпляючись за минуле.

Кермо – символ управління. Ной не міг керувати ковчезом, його віра проявлялася в абсолютній довірі до Бога, Який спрямовував корабель хвилями. Це показує принцип повної залежності від Бога, коли людина не може контролювати хід подій, але може довіряти, що Господь веде її саме туди, куди потрібно.

Є часи, коли Бог доручає нам діяти – це наша відповідальність. Наприклад, Він дав Ною детальний план ковчеза, але будувати його повинен був Ной. Це символ того, що Бог дає нам інструкції, але виконання залежить від нас.

Але є і часи, коли Бог закликає нас до спокою – коли наше єдине завдання полягає в очікуванні та довірі Йому.

Коли води потоку несли ковчег, Ной не міг керувати напрямком, але міг бути впевнений, що Бог веде його в потрібне місце. Тут важливо розуміти, що спокій – це не бездіяльність, а активне очікування у вірі, усвідомлення того, що все знаходиться під Божим контролем.

3. Терпіння як прояв віри

«Терпіння потрібно вам, щоб, виконавши волю Божу, отримати обіцяне.» (Євр. 10:36)

Один з найбільших проявів віри – це терпіння. Це здатність довіряти Богу, навіть коли немає видимого результату.

Ной, виходячи з ковчеза, не нарікав, не скаржився, а поставив жертовник – знак його вдячності Богові. Це контрастує з поведінкою ізраїльтян, які, незважаючи на чудеса, нарікали і втратили обітовану землю.

Вдячність – це фінальний вираз істинної віри. Коли людина, пройшовши випробування, не просто виживає, а славить Бога, це показує, що вона дійсно довіряла Йому на всьому шляху. Саме тому Ной, вийшовши з ковчеза, насамперед прославив Бога, а не став скаржитися на довгі дні очікування.

Висновок: суть перемоги

Справжня перемога полягає не у відсутності випробувань, а у здатності пройти їх, зберігаючи богословський центр свого життя – Бога. Після потоку Ной поставив жертовник. Це демонструє не тільки вдячність, але і глибину його віри. Навпаки, ізраїльтяни

в пустелі виявили невірство, що призвело їх до поразки.

Божа воля ніколи не приходить без випробувань. Він веде нас шляхом, який вимагає повної довіри. Ми не керуємо кораблем свого життя – Бог спрямовує нас. І якщо ми не будемо боятися відсутності якоря і керма, якщо ми довіряємо Його шляху, то Він приведе нас до місця нашого призначення.

Як і ковчег Ноя, який не був закріплений в одному місці, наше життя у Божому керівництві – це подорож. Ми можемо не бачити землі, але якщо ми вірні і вдячні, Бог приведе нас туди, де ми повинні бути.

Тому ми маємо пам'ятати: воля Божа – це шлях не тільки благослов'я, але й випробувань. Але якщо ми залишимося вірними, пройдемо через освячення, будемо терпеливими і вдячними, Бог приведе нас до Його досконалої волі, де наше життя досягне найвищої реалізації.

«Праведний вірою жити буде.» (Євр. 10:38)

пастор Карен Ісоян

БОЖА СИЛА У ПОДОЛАННІ ГРІХА

Духовне життя віруючого – це постійна боротьба. І хоча ми прагнемо жити праведно, гріх завжди шукає шлях, щоб проникнути в наше серце. Тому так важливо практикувати самоаналіз і бути чесними перед Богом і самими собою, адже найгірша брехня – це самообман...

Святе Письмо закликає нас пильнувати: «Досліджуйте самих себе, чи ви у вірі; самих себе випробовуйте!» (2 до Коринтян 13:5)

Людині властиво недооцінювати небезпеку гріха або виправдовувати себе, однак Біблія вчить, що навіть найсильніші віруючі можуть впасти, якщо покладаються лише на власні сили.

Гріх, що легко обплутує...

У Посланні до Євреїв 12:1 є важливе попередження:

«Тож і ми, мавши навколо себе таку велику хмару свідків, скиньмо всякий тягар і гріх, що легко обплутує, і з терпеливістю біжімо до змагу, який перед нами.»

Фраза «гріх, що легко обплутує» дуже точно передає саму суть проблеми. Гріх рідко приходить раптово – він поступово охоплює людину, часто навіть непомітно. Все починається з дрібного. Це може бути маленький компроміс із совістю, невелике виправдання несправедливих вчинків або поступове зниження духовних стандартів.

Падіння сильних людей:

Біблійні приклади.

Біблія показує, що навіть найсильніші Божі слуги зазнавали поразки, коли покладалися на власні сили або ж коли йшли за плотськими бажаннями, нехтуючи Божими указами та настановами.

1. Цар Давид і Вірсавія (2 Самуїла 11-12)

Давид – чоловік «по серцю Божому» (1 Самуїла 13:14) – став жертвою спокуси. Його гріх не виник миттєво: спочатку він залишився в палаці, коли його воїни пішли на війну, потім дозволив собі подивитися на Вірсавію, потім узав її собі, а зрештою вчинив ще більший гріх – організував убивство її чоловіка Урії. Це приклад того, як гріх поступово обплутує людину.

2. Апостол Петро та його відречення (Луки 22:54-62)

Петро був впевнений у своїй вірності Христу. Якось він навіть сказав: «Господи, з тобою я готовий і в темницю, і на смерть!» (Луки 22:33). Але коли настав момент випробування, він тричі зрікся Ісуса. Це показує, що на-

Апостол Петро відрікається від Ісуса

віть найпалкіша віра може похитнутися, якщо людина покладається лише на свої сили.

3. Самсон і його падіння (Суддів 16:15-21)

Самсон мав Божий дар надзвичайної сили, але дозволив своїй пристрасті до Далілі стати слабким місцем. Він не одразу зрозумів, що втрачає силу, поки не стало надто пізно.

Ці приклади доводять, що навіть духовно сильні люди можуть впасти, якщо втратять пильність.

Чому наших власних сил недостатньо?

Людина не може перемогти гріх лише власними зусиллями, тому що **гріх – це не просто погані вчинки, а внутрішній стан серця**. Павло в Посланні до Римлян зізнається: «Бо не розумію, що роблю, бо не роблю того, що хочу, але що ненавижду, те роблю.» (Рим. 7:15).

Гріх має силу, з якою не можна боротися лише власною волею. Саме тому Біблія закликає нас покладатися не на себе, а на Бога. Лише Бог здаєти силу для боротьби зі спокусами.

Бог ніколи не залишає нас без допомоги.

1. Бог обіцяє вихід із будь-якої спокуси.

«Вас не спостигла ще спокуса, яка була б не людською; вірний же Бог, який не попустить, щоб ви спокушувані були над силу, але при спокусі дасть і полегшення, щоб ви могли її перенести.» (1 Кор. 10:13)

Це обіцянка, що Бог не дозволить жодній спокусі стати сильнішою, ніж ми можемо витримати.

2. Сила Святого Духа.

«Отож, кажучи: ходіть за Духом, і ви не вчините пожадливості тіла.» (Гал. 5:16-17).

Святому Духу під силу змінювати наше серце і давати нам силу протистояти гріху.

3. Зброя Божа.

«Нарешті, мої брати, зміцняйтеся Господом та могутністю сили Його! Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських. Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влад, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби. Через це візьміть повну Божу зброю, щоб могли ви дати опір дня злого, і, все виконавши, витримати. Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведності, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже. Усякою молитвою й благанням кожного часу молитесь духом, а для того пильнуйте з повною витриманістю та молитвою за всіх святих» (Еф. 6:10-18)

Павло говорить про «повну Божу зброю» – праведність, віру, молитву, Слово Боже – усе те, що необхідно нам для боротьби з гріхом.

Як же нам залишатися пильними?

Щоб не потрапити в пастку гріха, потрібно:

- Постійно аналізувати своє серце («Випробовуйте самих себе» (2 Кор. 13:5)).

- Жити у смиренні, усвідомлюючи свою слабкість («Тому то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!» (1 до Кор. 10:12)).

- Покладатися на Бога, а не на власні сили («Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі.» (Фил. 4:13)).

- Бути постійними в молитві та читанні Слова Божого («Оточили мене й обступили мене, я ж Господнім ім'ям їх понижив!» (Псалом 118:11)).

- Уникати ситуацій, які можуть призвести до гріха («Стережися молодечих пожадливостей, тримайся правди, віри, любови, миру з тими, хто Господа кличе від чистого серця.» (2 Тим. 2:22)).

Також важливо усвідомлювати, що боротьба з гріхом – це не разова перемога, а постійний процес. Але Бог вірний, і якщо ми будемо покладатися на Нього, Він дасть нам достатньо сил, щоб стояти у вірі.

Нехай Бог направить та зміцнить кожного з Вас!

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

ПОКАЙТЕСЬ, ЛЮДИ

Останнім часом, коли тривога,
Шукайте, люди, ЖИВОГО БОГА.
Слово говорить: МИРУ не буде,
Прийдіть до Бога, покайтесь, люди!

Ніде у світі нема спокою,
І беззаконня тече рікою.
На день наступний нема гарантій....
А Бог зливає ще благодаті.

Щоб зрозуміли люди планети,
Що не бажає нікому смерті,
Він Сина Свого дав на Голгофу,
І Він проклав нам в небо дорогу.

За нас страждав Він і прийняв муки,
Коли прибили на хресті руки,
Слова Ісуса в небо лунали,
В Отця спасіння для нас благали.

ПОКАЙТЕСЬ ЛЮДИ і наверніться,
На ці ознаки ви подивіться,
Які лишають свій відпечаток...
Та тим подіям тільки початок.

Ісус звіщав: Як приїде скорбота,
Щоби згадали про жінку Лота...
У неї серце в земнім лежало,
У стовпі солі навік зосталось.

В час стародавній за часів Ноя,
Коли ковчеза сто років строїв,
Сміялись люди, над ним глумились,
Допоки води землю покрили.

Так і сьогодні: Христос звіщає,
Що нашу землю вогонь чекає.
Люди заснули, п'яні гріхами....
А прихід Ісуса - не за горами.

Хто чує голос - не відвернися!
Якщо ти з Богом не примирився,
Хай твою душу ворог не губить,
Прийди до БОГА, Він тебе любить.

І ти ніколи не пожалієш...
У покаянні— життя посієш,
Без покаяння життя не буде.
Вже час останній...
ПОКАЙТЕСЬ ЛЮДИ.

О. Фабін.

ДУМАВ, ЩО БОГ ПІД ЗЕМЛЕЮ НЕ ЧУЄ

(свідчення)

Я народився в невіруючій сім'ї, мої батьки виховувалися ще в радянські часи, і там про Бога практично ніколи не говорилися. В принципі, я був непоганою людиною, не робив поганих вчинків. І так було до служби у війську.

Сталося так, що я вчився в технікумі, і мені дали відтермінування. І коли це відтермінування закінчилося, взяли мене на службу до флоту. Попав у Краснодарський край, місто Гарячий Ключ, і ще й на три поверхи під землю, тобто, ми хоч і були флотським підрозділом, але служили під землею: це була радіостанція, яка давала підводним човнам направлення. Служба начебто була і непогана, але у Бога, певно, на це був свій особистий план для мене, якого я ще тоді не знав. І сталося так, що на третьому році служби в мене виникли складні відносини з офіцером, який принижував мене, головним чином, морально. В мене виникала велика ненависть до нього і до всіх людей, до людства, можна навіть так сказати.

І прийшов час, коли вже такі були нервові зриви, що я вже хотів закінчити своє життя самогубством І в період таких емоційних зривів я вже хотів протягнути руку до електрошпни, де була напруга, і думаю – все, хай життя закінчиться. Я підійшов до тих шин, хотів вже протягнути руку – і раптом якесь таке видіння мого поховання перед очима. Мама плаче, бо я єдиний пізній син, тато випив добряче, бо він це поллюбляв і всі свої стреси заливав горілкою. А офіцери стоять поряд і сміються з мене, кажуть: «Слабак, що він доказав? Нікому нічого не доказав!» І я – раз! - руку забрав, думаю: «Ні, це не мій шлях». І Бог побачив мої наміри.

На службі не було віруючих, не було Євангелії, нічого. Якось ми були з одним мічманом на вахті, і він каже: «Хочеш почитати Євангелію?» - «А що це таке?» - І він дає мені світський журнал «Літературна учба». На той час (це 90-й рік) там було надруковано вперше Євангелію. Я почав читати цю Євангелію і бачив, що моє серце якось калатає по-іншому, щось тепле, чого я не знав, гріє якоюсь такою радістю та надією. Я прочитав одну Євангелію в журналі - він дає мені другий журнал, третій, четвертий. Так я прочитав чотири Євангелії, отримав від світської невіруючої людини через. Вперше Бог почав працювати зі мною от через цю Євангелію. Мічман каже: «Слухай, я член партії і не можу писати листа віруючим, але в мене є адреса віруючих у Краснодарі. Хочеш - напиши їм листа». Я взяв, написав, кажу: «Знаєте, любі друзі, оце не знаю, як жити далі, хочу вбивати людей, ненависть страшна. Підкажіть, що робити!». І вони вислали мені бандерольку, там було декілька книжечок, повна Євангелія і одна з книжечок «В чім смисл» (по-російськи вона називалася), і там були питання, відповіді. я читаю цю книжечку, а там таке питання: чому в вашому житті склалися такі проблеми? Тому що є гріх. А чому є гріх? Тому, що є диявол. І в кінці там було сказано, що якщо ви хочете вийти з цього становища, то є Ісус, до якого ви можете звернутися, є Той, хто прощає гріхи і робить людей вільними. Я думаю – може, це для мене? І Дух Божий починає працювати там, на третьому поверсі під землею. В кінці цієї книжечки була така молитва покаяння - наверніться до Ісуса, і Бог може вас простити, і Бог може змінити ваше життя. Я собі думаю: «Я - під землею, Бог - десь на небі, то Він, певно, не чує. Піду наверх. Вийшов, став на коліна, як собі розумів, і кажу: «Боже, якщо Ти є - зміни моє життя. Я ненавиджу людей. Я готовий вбивати, я ненавиджу весь світ. Тільки Ти можеш це зробити. Якщо Ти є - поможи мені, Ісусе! Ввійди в моє серце, зміни моє життя, прости мої гріхи! Амінь!» Ну, як годиться православній людині, як я бачив там в фільмах чи де, я наклав хреста і лобом об землю – бабах! Потім така думка приходить: «Якщо є Трійця, то одного разу буде недостатньо.» То я тричі: «Боже, якщо ти є - прости мене!» Як положено - знов хреста наклав. І тричі об землю лобом! Може, комусь це буде смішно, бо коли я розказую - завжди люди сміються, але коли я став з колін, я відчув що стало так легко, так файно, в ногах легкість Я відчув перше: Бог є, друге: щось сталося. Що - для мене незрозуміло, але з часом, коли я вже багато читав Євангелію, я зрозумів: це прийшло народження згори. Ісус дійсно ввійшов в моє серце, і туди, під землю, я спускався вже зовсім іншою людиною. Це було таке перше навернення, і почалися зміни. Нікого ж не було поряд, тільки я і Біблія, і Дух Святий, Який навчав.

На службі я дуже лаявся. І от я відкриваю рота, щоб щось знову сказати, і чую чіткий голос Божий: «Стоп – стоп – стоп, ти Мій, не говори!». Добре. Я знов спілкуюся, емоції якісь, знов щось хочу сказати – «Стоп – стоп – стоп, ти Мій!». Боже, поможи мені позбавитися цього, бо це прямо живе в мені! І за один день - як відірвало! Офіцери це побачили, що я змінився, я почав робити певні добрі справи. В бесідах з офіцерами я помічав, що Дух Божий підказував мені відповіді, яких я сам не очікував. Вони досі

люди, мають освіту, але я давав такі відповіді, що сам дивувався, і я розумів, що Бог помагає мені свідчити про це.

Був такий особливий випадок для мене: думаю, Господи, ну як я один тут? І тут приходить один хлопчина до мене на пост вночі і каже: «Слухай, дай щось почитати». Я дав йому книжечку «В чім смисл?», він пішов, десь два дні його не було. Знов на вахту заступаємо - приходить. Бачу - в очах світло світиться. Діма, що таке? Я покаювся, каже. Вже нас двоє, а це вже невеличка церква. Ну ми як почали зустрічатися, як почали молитися одне за одного, як почали свідчити - він в своєму відділі, я в своєму відділі, потім потроху провели євангелізацію в частині. Нам вислали то касету, то книжечки різні, ми ділилися, свідчили там багатьом матросам. Що мені дуже запам'яталося і закарбувалося в моєму серці і розумі - це те, як Бог Сам навчав Духом Своїм, підказував, що робити, що не робити, як говорити, що не говорити. І цей тихий спокійний голос Духа Святого так легко, з одного боку, було втратити, а з другого боку так ти чіплявся за це, тому що ти відчував таку теплоту, таку радість від того, що коли Бог тобі щось говорить, ти це виконуєш, і стає так гарно і тобі і іншим навколо.

Я зрозумів ще одне: якщо ти слухняний Богові, завжди приходить благословіння в твоє життя, навіть якщо воно тобі спочатку не подобається. Ти не розумієш - чому, але якщо ти слухняний - Бог завжди дає благословіння.

Для мене це диво якесь, як Бог мене знайшов, чому вибрав мене, людину, яка в ролу не має нікого віруючого. Я думаю, що від мого народження Він склав цей Божий план, який здійсниться, можливо, ще в майбутньому він має повністю здійснитися. І я дуже вдячний Йому за це. Це були 90-ті роки, тоді був рекет, і кула моїх приятелів в цих всіх утрюваннях стрілялися, билися, і мені здавалося, що це те, що мало би бути частиною мого життя. Але коли я став віруючим, це наочно показало мені, що це геть неправильний шлях. І донині я живий тільки завдяки тому, що Бог мене тоді знайшов.

Перші, кому я хотів би засвідчити про те, що я повірив, це були батьки. Але коли прийшли листи від батьків, я зрозумів, що щось не так: вони подумали, що я збожеволів, мене треба віддати в якийсь заклад, щоб мене трохи полікувати. Це було ударом, бо близькі люди тебе не розуміли. Я писав десь сім-вісім листів в день і відправляв їх своїм приятелям, знайомим, батькам - це така була моя євангелізація через листування, бо на той час листи - це було як сьогодні СМСки. Я описував про себе, як я повірив, свідчив, багато хто мене не розумів, і навіть коли я прийшов зі служби - так само це було з батьками, поки нарешті вони не прийняли цю ситуацію. Тато хотів навіть і прийти до церкви вже певний час, але сталося так, що диявол забрав його скоро через інсульт. А за маму я молився довгий час і сказав: «Не дай, Боже, її смерті без покаяння». І коли вже перед самою смертю (в неї так само був інсульт), в лікарні, я думаю: «Господи, добре, що я встаті і завжди молився, що не дай смерті без покаяння». Я запропонував мамі помолитися, вона дуже злякалася і каже: «Все, мені вже смерть, мені вже туди», і бачу в очах страх. Кажу: «Давай помолимося, давай я буду молитися, а ти повторюй, проси у Бога прощення за все, що було». Вона собі так тихенько молилася, я помагав, і коли закінчили, я так Богові кажу: «Господи, дай мені якесь свідчення, щоб я відчув, що щось змінилося». Вона лежала відвернувшись, і повертається до мене, а я бачу в очах таке просвітлення, і каже: «З Господом хорошо». І я відчув, що Бог прийняв цю молитву. Довгі роки я молився, і вона не залишилася без відповіді. Тому дяка Богу за все.

Я, ще будучи на службі, почав писати листи в Краснодар, в церкву євангельських християн, з якої була візиточка, що дав мені мічман Я написав на адресу тих віруючих, вони мені відповіли, і почалося листування. Вони запропонували мені прийти на зібрання. Через півроку після того, як я вже повірив там, в частині, я попав першим раз на зібрання. А нам перед тим, як їхати, офіцер один каже: «Слушайте, там таке робиться, в тих зібраннях! Якби ти знав, що там робиться, ти би не пішов!». Але я займався спортом, взяв ще одного приятеля і кажу: «Ідемо вдвох, якщо щось там буде «таке», то якось ми вирішимо це питання». Приходимо на ту адресу, бачу - приватний будинок, думаю, що це може бути? Подзвонили, виходить жіночка, каже: «Проходьте, зібрання там далі». Ми заходимо - палатка стоїть на задньому дворі, відкриваємо - а там людей 150 або 200 сидить! І всі вони такі лагідні! «Сідайте з нами, сідайте з нами!» Один підійшов, каже: «Там є більше молоді, прохайте туди». І ми пройшли туди, сіли. Хор співає так файно, так гарно. Але ми прийшли вже під кінець зібрання. І був заклид до молитви, але я майже нічого не чув з того всього. Мені було приємно чути сам хор. І я дуже дивувався цим всім людям, які відрізнялися від тих, що я звик бачити на службі. Коли зібрання закінчи-

лося, до нас підійшли двоє молодих людей і кажуть: «Слушайте, ви наші гості. Залишайтеся!». І вони запросили на чай. Ми пішли до хати, сіли, бачу - сіла одна команда, людей сім – вісім, п'ють чай, поїли. Браття - сестри, браття - сестри. Думаю - ну добре, може якось така велика сім'я. Ці встали, зайшли інші - знов браття – сестри, браття – сестри. Думаю - то забагато вже для двох сімей. Третя сіла команда - і знову браття – сестри. Вже пізніше я зрозумів, що це одна велика родина віруючих.

Я хрещення приймав там, в Краснодарі, в цій церкві, в річці Кубань. Мене командир офіційно відпустив на чотири доби незважаючи на те, що я їхав до вірчих, на хрещення. Коли я прийшов у Харків, додому, то я вже прийшов як член церкви, і вже знав, що мені треба шукати євангельську церкву. Знайшов церкву і там був деякий час.

Ще там, на службі, коли я тільки повірив, якесь виникло відчуття поділитися з людьми доброю звісткою, яку я отримав, спасінням, тою радістю, яку я отримав в своїй душі, і Бог дав мені вихід. Я на службі розказував всім про Євангелію і відчув, що в мене це получається, і Бог мені допомагав в цьому. Я відчував, що Бог покликав мене для таких аудиторій, де я можу це говорити сміливо. Коли я прийшов вже в церкву в Харкові, мене ставили на проповідь, і Бог дарував-таки, бо я ж не вчився на той час. Ця проповідь подобалася людям, бо коли ти розказуєш більшість історій зі свого життя, як тебе Бог вів, як Він тобі говорив, як ти був слухняний - це запам'ятовується.

Якось одного разу в Харкові прийшла мені думка проповідувати на українській мові (це 92 рік). Думаю: «Боже, де ж мені взяти українську Біблію?». Через короткий час приходить мені бандероль така жовтенька, з Америки. Від кого - не знаю, я не писав нікому. Відкриваю – а там Біблія українська. Я відчув, що Бог чує навіть якщо ти подумки молишся, і це в Його планах, то Він може це дати. Я почав проповідувати по-українськи, я вірю, що це був Божий план в тому, щоб я більше читав українську Біблію.

Бог добрий, Бог люблячий, але в житті Він проводить певними обставинами для того, щоб навчити нас довіряти. Вірити не просто в таких обставинах. Коли все добре - так легко славити Бога... Він проводить нас певними обставинами для того, щоб навчилися в складнощах і в труднощах так само шукати Його присутності, дякувати Йому за це і славити. Бувало, що диявол бив у саме головне: «Чи є Бог? Чи любить Він тебе? А подивися на своє життя, а подивися на свої труднощі, на свої складнощі в шлюбі, з дітьми...» І бувало, я настроював свій розум на цю хвилю, яку диявол мені підлаштовував, і складнощі такі, що дійсно «Боже, а де Ти є? А Ти любиш мене чи ні?». І прямо аж слізи бували на очах, коли ти просиш, молишся - і немає тої відповіді, немає того Голосу. І коли ти задаєш ці питання, приходить знову тихий голос, бо Бог люблячий, і посилає місця: прочитай отам і отам. Я відкриваю місце, вірш, розділ і читаю: «Ти мій. Я полюбив тебе» і далі... Такі незабутні моменти життя залишаються назавжди, і коли приходять певні випробування, ти розумієш, що Бог є Той, який завжди поряд, бо він це обіцяв.

Я жив в Харкові, і з початком війни ми виїхали. За два дні до війни ми мали переїхати в іншу місцевість. Ми прийняли рішення їхати на рівненщину, і склалося зовсім не так, як мало бути, але я вам скажу, що у всьому цьому я так само бачу Божу руку. Коли прийшло відчуття, що наближається війна і треба було приймати якесь рішення, ми його прийняли: це було таке внутрішнє відчуття, що треба переїхати. За два дні до війни до моєї жінки, яка не хотіла виїжджати, прийшла відповідь від Бога на зібранні: «Слухай чоловіка!». Вона приїхала додому і все, рішення прийнято. Нам помогли з церкви взяти мікроавтобус, ми завантажили всі речі і за два дні виїхали, поставивши точку на карті: Рівне. Ми думали - десь в Рівному знайдемо якесь квартиру чи будиночок і будемо якось тут жити, працювати, служити. Але телефоную одному приятелю, той каже - мені зараз ніколи, на тобі телефон, а там тобі люди допоможуть. Я телефоную другому – кажу: так і так, мене звати Валерій, їду з Харкова, де б мені знайти якийось будиночок? Приїжджай, знайдем,- каже. Все буде добре. Ми їдемо, телефоную йому: «Слушайте, я вже в Рівному» - «То їдь - каже - трохи далі, там Карпилівка, там я тебе буду чекати. Приїжджаємо до тої Карпилівки. Я вже бачу, що ми за Рівним трохи заїхали, він їде ще далі, ми їдемо за ним, проїжджаємо Бронники, їдемо ще далі. Я думаю - щось у нас взагалі все не складається так, як мало бути. Їдемо вже по Клеваню, приїжджаємо – вигружайтеся. Пішов я в той будинок, де ми мали жити, і в мене відчай одразу. Думаю - як то так, Боже, я ж планував, я ж Тобі довіряв і попав зовсім в несподівані обставини. Будиночок старенький, шпалери старенькі, меблів нема багато, нічого нема, брудно, холодно, во-гко... Думаю – Боже, що ж робить? Про

церкву взагалі ще не крепко думав, де я буду, як я буду - головне житло. В той вечір прийшов пресвітер місцевої церкви, ми познайомилися, він задав питання - в чому допомогти. Ну і через певний час, коли вже ми побачили, що почалася війна, я відчув, що цей будиночок для нас – палац, що це найкраще, що мало бути, і на сьогоднішній день дійсно там стало затишно, тому що ми приклали деякі зусилля, щось зробили.

На той час, коли це було, я не розумів деяких речей, але через оці півтора або вже два роки я розумію, наскільки Бог передбачає кожну дрібничку. Я бачу і ту людину, в якій ми орендуємо цей будиночок - наскільки ми маємо з нею добрі відносини. Бачу можливість служити там, де я є. І ти розумієш, що якщо Бог тебе привів на це місце, Він для чогось тебе сюди привів, це якийсь новий етап життя, нова сходишка побудування відносин з Богом. І ось вже пройшло два роки, я так само тружуся, проповідуючи Боже Слово, ми їздимо по різних невеличких церквах в селах, де не так багато людей, але вони потребують Божого Слова.

Бог дав мені таку відповідь, що якщо ти хочеш завоювати серця людей, то, перше, мусиш їх любити, по-друге - ти мусиш приймати ту культуру, щоб завоювати їх. І досягати серцець тільки любов'ю, а це може дати тільки Бог, тому у всіх обставинах треба передусім шукати добрих відносин з Богом. І найголовніше - не втрачати цей зв'язок, коли Він тобі говорить, і ти мусиш бути слухняним, бо ми, люди, такі, що завжди хочемо чогось свого, а Бог хоче зробити нас Його слухняними дітьми, і тому іноді, задаючи питання, я Богові говорив: «Господи, чому я тут, для чого я тут?» Можливо, мені тут складно, можливо, мені хотілося б чогось більшого, але Бог навчає мене послуху, бо якщо ми хочемо зробити для Бога щось величне, то перш за все треба навчитися робити щось незначне, але так само для Бога. Тому я порадив би в першу чергу не бунтувати, а навчитися сказати: «Боже, що я можу зробити на цьому місці? Що я маю зробити для Тебе, Господи?» Я думаю, що Він і дасть відповідь, і поведе, і потішить, і підкріпить, і тому все, що Він дає, Він дає на благо. Навіть коли мені не все подобається, я маю розуміти, що це робиться тільки на благо. Кожен християнин має розуміти, яке він має дарування від Господа, бо Бог при покаянні, при народженні згори кожного наділяє своїм певним даруванням для того, щоб він служив у Своєму Царстві. Іноді незначні речі і невеликі справи достатньо важливі. Але самий важливий - це Бог. Тому, шукаючи з Богом певних відносин, треба молитися: «Господи, покажи мені Моє покликання, відкрий мені те дарування, щоби в цьому даруванні це більше і більше зростати». Тому що коли ти обдарований саме тим, для чого тебе Бог зробив, ти це зробиш найкраще і більш за все ти будеш тішити своє серце і радіти від того, що ти це робиш.

Останнім часом я стараюся говорити про те, що Бог чує всі наші молитви, і коли ми приходимо до Нього, ми в більшості хочемо з Ним поговорити. І коли ми з ним говоримо, стається такий монолог: «Господи дай, Господи допоможи, Господи ріши, Господи ще щось... Боже, Боже, Боже...» Я прихильник того, щоб ми навчилися мати діалог, щоб ми навчилися прислухатися до того в тиші серця і не тільки говорити Йому, але слухати, що Він говорить до нас, бо це так важливо. Цей досвід я отримав тоді, на початку свого увірування на службі. Я ніколи його не забуду, коли Господь тихенько, спокійно підказує деякі речі, як малій дитині, що треба робити. І коли ти з часом стаєш дорослішим і, можливо, маєш свій досвід, маєш якісь вже переконавання, я думаю, що не завадить тобі і тоді відчувати цей Голос, бо Він так і казав: «Віви! Мої слухаються голосу Мого і йдуть за Мною». Коли ми слухаємося цього голосу, їдемо за ним - це найкраще, що стається з нами, бо ми в Його волі, ми їдемо за Ним, ми робимо, що Він хоче. І це дає радість, спокій і мир нашому серцю. Хай Бог допоможе кожному з нас слухати Його голос і робити так, як Він хоче.

Нехай Божий голос буде відчутним у вашому серці, щоб ви могли твердо сказати, що ви бачите Господа перед собою, а озираючись назад, могли засвідчити, що до цього місяця допоміг вам Господь. Нехай Бог береже вас, ваші сім'ї, ваші родини, пам'ятайте, що Бог вас любить, Бог чує і Бог завжди поруч з вами!

Валерій Мишук
(По матеріалах інтернет-програми
«Голос, що кличе» 2024 р.)

МУДРІСТЬ СВІТУ ЦЬОГО

Мудрість цього світу
насправді є безглуздом
для Бога

Ми живемо в останні часи, коли чекаємо на прихід Господа нашого Ісуса Христа, Який прийде за Своїми людьми. Є багато ознак останнього часу, записаних у Біблії, та одна з них – це коли мудрість людська досягне свого апогею, перевершуючи усі попередні століття в історії людства. Ще ніколи раніше не було запатентовано стільки різноманітних винаходів, як тепер, у наш час. Все дуже швидко технологічно розвивається і покращується з кожним днем, і те, що колись було лише фантастикою, сьогодні стає реальністю.

Одне з найбільш сучасних досягнень людини – це створення штучного інтелекту. Наразі деякі країни навіть ввели вивчення основ штучного інтелекту до шкільної програми. Люди завжди прагнуть до досконалості та шукають різні засоби для полегшення умов людського життя. Починаючи з перших днів створення світу, люди намагаються привласнити собі Божу силу, розум і славу. Ще в Едемському саду Адам та Єва спокусилися словами диявола, що підійшов до них в образі змія і сказав, що «ви будете, як боги». Трохи згодом люди збираються разом в одному місці, щоб побудувати Вавилонську башту висотою до небес і таким чином здобути собі вічне ім'я, тобто пам'ять і славу. Вони марно сподівалися досягти престолу Божого на небесах, щоб бути богами, так як Бог зруйнував усі їхні задуми. На протязі всієї історії існування людства люди прагнули бути богами, щоб керувати цим світом, але наприкінці віків з'явиться той, хто посяде в храмі Божому і проголосить себе богом над богами і це буде антихрист. Апостол Павло описує цю подію у своєму

посланні до Солунян: «Хай ніхто вас не ошукає жодним способом. Адже раніше має прийти відступлення та виявитися людина беззаконна, син погібелі, який противиться і підноситься над усім тим, що зветься Богом чи святиною; він у Божому храмі сяде [як Бог] і видаватиме себе за Бога» (Сол.2:3-4). Апостол Іван бачить у видінні останнього часу образ антихриста: «І дано йому уста, які говорили гордовито й богозневажливо; і дано йому владу дати сорок два місяці. І він відкрив свої уста, щоби зневажати Бога, аби зневажати Його Ім'я та Його оселю, як і тих, хто живе на небі. І дано йому вести бій зі святими й перемогти їх; і дано йому владу над кожним поколінням, народом, народностями і племенами. Тож поклонилися йому всі мешканці землі, імена яких не записані в книзі життя Агнія, заколеного від заснування світу. І він робить так, щоб усім – малим і великим, багатим і бідним, вільним і рабам – було дано знак на їхній правій руці або на їхніх чолах, і щоб ніхто не зміг нічого купити, ні продати, а тільки той, хто має знак імені звіра або число його імені. Тут – мудрість. Хто має розум, нехай вирахоє число звіра, бо те число людське. І його число – шістсот шістдесят шість» (Об'явл.13:5-18).

Антихрист - означає противник Христу, той, хто намагається замінити собою Ісуса і Спасителя людства. Це уособлення зла і богозневаги в одній людині, що отримує владу над світом і буде примушувати людей поклонитися йому, як богу. Три шістки – це число людської мудрості, яке ніколи не досягне Божої повноти премудрості, якою виступає наступне число сім. Люди до-

сягли значних результатів в різних областях своєї праці, але до Бога людині ніколи не дотягнутись ані розумом, ані силою своєю. Бог дав людині розум на добро, щоб вона створювала хороші, корисні речі для життя. Але Біблія пише нам, що в останні часи люди будуть винахідливі на зло. Сьогодні ми маємо багато речей подвійного призначення, які можна використовувати для добрих цілей і для злих. Інтернет, атомна енергетика, технологічні засоби та техніка чи штучний інтелект можуть допомагати людям у вирішенні їх проблем або навпаки, можуть нашкодити чи знищити. Те, що добра людина створює для доброї справи, людина зла намагається використати для своїх поганих задумів.

Апостол Павло пише до Коринтян: «Адже написано: Знищу мудрість премудрих, а розум розумних відкину! Де мудрий? Де грамотний? Де вчений віку цього? Хіба мудрість [цього] світу Бог не обернув на безумство? Оскільки світ своєю мудрістю так і не зрозумів Бога в Його Божій премудрості, то Бог забажав спасти тих, хто вірить, безумством проповіді» (1-е Кор.1:19-21). Через Павла Сам Бог запитує сьогодні людство: де той мудрий, який зможе дати Богу відповіді на Його запитання? Хто доволі грамотний, щоб пояснити Богу що до чого? Де вчений, який може розкрити таємниці минулого?

Це нагадує нам історію життя Йова, праведного чоловіка, що жив в часи патріархів Авраама, Ісаака та Якова. В нього було все, та одного разу за Божим задумом він втратив все одночасно: сім'ю, майно, худобу і власне здоров'я. Він прийняв все як від руки Божої, але ніяк не міг збагнути, чому з ним це відбулося. Він згадував минулі роки, коли жив по правді і в своїх думках сперечався з Богом, жадаючи справедливого суду. Це записано в книзі Йова: «Тоді із бурі до Йова звернувся Господь: «Хто це, хто це чорнить пораду словами нерозумними? Підпережись, як воїн. Тоді тебе питаю Я, а ти Мені усе поясниш. Де був ти в час, коли землі основи Я творив? Ну ж бо, скажи, якщо розумний ти. Хто її виміри окреслив? Ти ж бо знаєш. І хто її відміряв потім? Що є підґрунтям для земних основ, і хто землі поклав наріжний камінь, коли всі зорі вранішні співали, і веселились Ангели, прославляючи плоди Його творін?» (Йов 38:1-7). Іншими словами, Бог ставить Йова, як і кожного з нас, на своє місце. Хто ми, люди, щоб нам сперечатися з Богом і

вказувати Йому, що і як робити? Він Творець, а ми Його творіння, Він Законодавець і Суддя, а ми виконавці Його Слова, Він Господар і Бог, а ми Його слуги. І далі Він продовжує: «І сказав Господь Йову: «Чи буде Всемогутнього повчати той, хто сперечався з Ним? Хай відповість, хто Бога поправляв». Йов відповів Господу: «Звичайно, я лише людина, що міг би я у відповідь сказати? Я затулив долонею уста. Я якось говорив, і більше вже не буду. Я двічі говорив, нічого не додав». Тоді Господь із бурі відповів: «Підпережись, як воїн, тоді тебе питаю Я, а ти мені поясниш. Чи справді рішення Мос ти скасувати хочеш? Мене засуджуєш, щоб ствердитися в правоті? Чи, може, силу маєш Божу, чи голос твій гримить, як Мій? Тоді придай собі величність і повагу, честь і красу на себе одягни» (Йов 40:1-10). Важко уявити собі більш стражденню людину, ніж Йов, що втратив геть усе, в якого все тіло гниє від прокази. Його жінка не витримувала, дивлячись на його страждання, і каже: «прокляни Бога і помри», тобто наклади на себе руки. В цій ситуації, якщо дивитися по людському, то для кого тепер жити і хіба це можна назвати життям? Вже краще померти, ніж так жити. Та з приходом Господа Йова, якому було що сказати Богові, затулив долонею свої уста. Тому, що як сказано в Біблії, на суді Божому весь світ затулить свої уста перед Богом і ніхто не зможе слова промовити у своє виправдання. Йов перестав сперечатися з Богом і тоді Сам Бог виправдав його і повернув йому все, що він втратив, із надлишком.

Отже світ своєю мудрістю не зрозумів Бога і не прийняв простоту Євангелія. Завжди люди придумують якісь складні теорії, щоб пояснити те чи інше, але жодної підтвердженої з них немає. Людська наука, яка відкидає Бога, не витримує критики і не може пояснити навіть те, з чим ми постійно маємо справу. Тому Бог пропонує нам прийняти Його премудрість через Слово Боже, яке відкриває нам істину і дає відповіді на всі наші запитання. Читаючи Біблію, ми починаємо розуміти розум Христа і вже по іншому дивимося на життя навколо нас. Таким чином, через віру в Слово Боже нерозумні стають мудрими у повсякденному житті і тоді вони менше роблять помилок. Як писав апостол Павло: «а ми маємо розум Христа!»

Скобелев Костянтин

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюся у всіх своїх гріхах та відрікаюся від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння,
де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. СР – 18:00, ПТ – 18:00, НД – 10:00,18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень
(благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7451 4432 7118 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м. Вінниця, вул. Чехова 12а,
тел.: (0432)55-63-97. Зам.258803
Наклад: 1000 примірників.

